

PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · 29 d'octubre de 2025

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Karina Gibert Oliveras,
a la Federació d'Ateneus de Catalunya i,
a títol pòstum,
a Josep Gassó Espina
i Enric Morist Güell

ACTE DE LLIURAMENT

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

Imprès al Parlament

DL: B-25.336-2004

www.parlament.cat

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Karina Gibert Oliveras,
a la Federació d'Ateneus
de Catalunya i,
a títol pòstum,
a Josep Gassó Espina
i Enric Morist Güell
29 d'octubre de 2025

*(El quartet de corda d'estudiants del Conservatori del Liceu interpreta «Lento»,
segon moviment, de Vistes al mar, d'Eduard Toldrà.)
(Aplaudiments.)*

Carles Prats (periodista)

Benvingudes i benvinguts a aquest acte de lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or.

Lliurament de la Medalla d'Honor, en la categoria d'or, a Karina Gibert Oliveras, a la Federació d'Ateneus de Catalunya i, a títol pòstum, a Josep Gassó Espina i Enric Morist Güell

Abans de donar inici a aquest acte, els estudiants del Centre Superior del Conservatori del Liceu han interpretat, magníficament –si em permeteu–, el segon moviment de *Vistes al mar*, d'Eduard Toldrà, una peça emblemàtica del nostre repertori que ens aboca al Mediterrani, i que avui volem dedicar molt especialment a les víctimes de la dana al País Valencià.

La coincidència ha volgut que a aquesta mateixa hora s'iniciï a València el funeral en homenatge a totes elles. Per tant, us demanem que ens hi sumem guardant, tot seguit, un minut de silenci.

(La sala, dempeus, fa un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

Ara sí, arrenquem. La Medalla d'Honor del Parlament va ser creada per la Mesa l'any 2000 amb la voluntat de distingir personalitats i institucions que, per la seva trajectòria o per una aportació especialment rellevant al servei del país i de la societat catalana, mereixen aquest reconeixement singular.

Enguany, per la seva contribució a la construcció d'un país més cohesionat socialment i territorialment, d'una Catalunya més avançada i preparada tecnològicament i èticament davant dels grans reptes derivats de la irrupció de la intel·ligència artificial, per tot això, la Mesa del Parlament ha acordat concedir la Medalla d'Honor, en la categoria d'or, a la doctora en informàtica i experta en intel·ligència artificial Karina Gibert Oliveras i a la Federació d'Ateneus de Catalunya i també, a títol pòstum, a Enric Morist Güell i Josep Gassó Espina.

Els convidem tot seguit a conèixer una mica millor les persones i la institució guardonades. La doctora Karina Gibert Oliveras és, podríem dir, l'experta més qualificada en intel·ligència artificial del país. És a la llista Forbes de les cent dones més influents de Catalunya. Podria haver tingut la temptació de preguntar-ho a ChatGPT, però dubto que cap ordinador, que internet transmeti tanta passió i tant entusiasme com la doctora Gibert quan parla de la seva feina.

És tota una pionera. Quan feia gairebé vint anys que era professora, va convertir-se en la primera titular de la Facultat d'Enginyeria Informàtica de la UPC que va guanyar una càtedra amb l'especialitat d'intel·ligència artificial i intel·ligència de dades. Va ser una fita clau en la seva carrera.

També és pionera i referent, degana del Col·legi Oficial d'Enginyers Informàtics de Catalunya, des del 2023; vicepresidenta del Consejo General de Colegios Profesionales d'Enginyeria Informàtica a Espanya i vicepresidenta de l'Associació Catalana d'Intel·ligència Artificial; és també cofundadora del Centre de Recerca Ideai-UPC i coautora de l'estratègia catalana d'intel·ligència artificial –espero no haver-me equivocat (*l'orador riu*).

Els seus amplis coneixements han fet que els governs català, espanyol, la Comissió Europea i fins i tot la Commonwealth l'hagin anat a buscar per a demanar-li consell, perquè sap veure els molts avantatges que pot oferir la IA si s'utilitza amb maduresa, però no dubta –atenció– a advertir-nos que pot ser molt perillós no fer-ho.

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Karina Gibert Oliveras,
a la Federació d'Ateneus
de Catalunya i,
a títol pòstum,
a Josep Gassó Espina
i Enric Morist Güell
29 d'octubre de 2025

Treballa per a trencar barreres, per a superar pors i evitar la vulneració de drets. És molt important. Podríem dir, si se'm permet, que no és ni tecnooptimista ni tecnopessimista; és tecnoprudent. Aposta per una IA que no substitueixi ningú, però que ens ajudi. Fa trenta-cinc anys que fa recerca aplicada en intel·ligència artificial, sempre fidel a la universitat, malgrat les sucoses ofertes que li han vingut del sector privat.

La seva feina sempre ha tingut una clara orientació social, ja fos en projectes de salut mental, inclusió, salut, vulnerabilitat, governança o gestió de l'aigua. L'objectiu no ha sigut fer-se rica, sinó transcendir amb el que fa i millorar la vida de la gent. Si se'm permet, i tenint en compte que som on som, podríem dir que sempre ha treballat per una tecnologia més democràtica i inclusiva.

En aquest sentit, també treballa, evidentment, per a revertir l'escletxa de gènere en les carreres STEM. Ha impulsat la Comissió de Gènere al Col·legi d'Enginyers Informàtics i en el moment que estem vivint, que és un moment històric de desplegament de la intel·ligència artificial, la doctora Gibert ens alerta dels problemes de biaixos per la falta de dones als equips. Un escenari alarmant, ens diu, si la tecnologia que està modelant el segle XXI no té en compte la mirada de les dones.

També ens recorda que el món de l'enginyeria informàtica és un dels pocs espais on les dones no han de fer fora els homes per a liderar, perquè els homes no arriben a cobrir la gran demanda que hi ha. El quaranta per cent de les empreses no creixen perquè no troben el talent tecnològic que necessiten.

Amb tot aquest currículum, Karina Gibert també troba temps per a fer militància. Lluita per la visibilitat i prestigi dels informàtics i les informàtiques. Tenen un rol central en la nostra societat, com havien tingut anys enrere el capellà o el metge, podríem dir. Darrere qualsevol feina o activitat –ens recorda– sempre hi ha un informàtic o una informàtica. I com ella mateixa diu: «No cal que sigui un noi com l'estereotip el pinta, amb problemes de socialització, cabells escabellats i menjant davant d'un teclat.»

Treballa perquè les noies s'animin a estudiar carreres STEM, i no n'hi ha prou amb referents històrics com Marie Curie en el sector de les ciències; tenen un gran valor, evidentment, però segurament a noies com les meves filles, que tenen quinze anys, els queden lluny. Han de conèixer també la doctora Karina Gibert Oliveras.

El molt honorable Josep Rull i Andreu, president del Parlament, imposarà la Medalla d'Honor del Parlament, en la categoria d'or, a la doctora Gibert Oliveras.

(Pausa. Aplaudiments.)

Karina Gibert Oliveras

Moltes gràcies. Costa trobar les paraules justes per a expressar el que sento. És un honor tan i tan gran, i tan inesperat, que quan el molt honorable Josep Rull em va donar la notícia gairebé no ho vaig poder sostenir. Tan emocionada estava que, havent-ho de mantenir en secret fins a l'anunci oficial, no vaig saber fer altra cosa que escriure al propi president el meu profund agraïment a les tantes de la nit. Gràcies, president, per l'acompanyament, perquè de vegades hi ha coses que de tan grans et sobrepassen. I també gràcies a la Mesa, moltes gràcies en especial a la Mesa, perquè sé que hi ha hagut forta unanimitat en aquesta decisió.

Encara no tinc ben bé les paraules justes, però he de dir que em vaig veure molt petita davant el valor extraordinari d'aquest reconeixement. Rebo aquesta medalla amb un respecte, una emoció i un agraïment molt i molt i molt profunds, i em meravella que el Parlament del meu país hagi volgut pensar en la meva persona per a concedir tan alta distinció.

Premiar la tasca d'una dona del sector de la tecnologia té un punt de símbol afegit que traspasa la meva persona i va molt més enllà, el lloc on la tecnologia es reconeix com la clau de la societat del futur i el paper de les dones tecnòlogues com la baula imprescindible per a la transformació que estem vivint. Gràcies també, doncs, per aquesta valentia de posar tecnologia i feminisme al pedestal.

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Karina Gibert Oliveras,
a la Federació d'Ateneus
de Catalunya i,
a títol pòstum,
a Josep Gassó Espina
i Enric Morist Güell
29 d'octubre de 2025

Avui segello amb aquest guardó el meu compromís intemporal amb el poble de Catalunya, de continuar treballant perquè la tecnologia, amb la IA al capdavant, conformi una societat digital més justa, més inclusiva, més igualitària, influïnt fins on pugui i em deixin per tal que aquest desplegament de la intel·ligència artificial sigui ètic i per a fer de la nostra una professió paritària, on les dones puguin impregnar la seva mirada en les formes, tons i colors de la tecnologia que estem construint. Aquestes són les idees força que em belluguen.

He tingut l'immens privilegi que, coincidint amb la meua càtedra el 2018, a la que vaig poder accedir després d'uns llarguíssims vint-i-vuit anys com a professora de la UPC, Catalunya feia l'estratègia d'intel·ligència artificial i em van convidar al grup d'experts que la vam escriure.

Més enllà de la docència i la recerca que sempre he fet, s'acabava d'obrir una nova dimensió de la meua carrera que m'ha portat a estar a prop de molts governs, des del Parlament andalús a la Commonwealth, per a vetllar per aquest desplegament ètic de la IA dins i fora de les administracions públiques.

Em congratulo de poder-ho fer des d'una posició d'experta que posa el seu coneixement més tècnic al servei del país, sense cap color polític en particular, i agraeixo moltíssim que diferents governs, Junts, Esquerra, ara Socialistes, hagin volgut comptar amb mi per a ajudar a fer de Catalunya un territori cada cop millor de la mà de la tecnologia.

Formar part de la CETRA amb l'actual Govern ha estat una oportunitat extraordinària per a buscar una administració digital més amable amb la ciutadania, que esborri definitivament l'escletxa digital.

Vivim un canvi d'era, els reptes són enormes. La IA és molt poderosa i, com a tal, porta alguns riscos que cal mitigar. Dibuixem el futur i tenim l'immens privilegi de poder decidir com el volem.

Si soc avui davant vostre és perquè hi ha hagut persones extraordinàries que han volgut fer camí amb mi. Gràcies al Javi, Miquel (*l'oradora s'emociona*), Lúdia, Pau (*aplaudiments*), el Xavi, la Bea, el Kevin, el Jaume, recentment la Ka, i tota la resta, que sou molts, i em feu una família d'or extraordinària. No us puc mencionar a tots, però sentiu-vos tots interpel·lats, si us plau.

Avui vull donar les gràcies a la Facultat d'Informàtica de Barcelona, a la meua facultat, on em vaig formar i ara formo, i d'on mai m'he mogut; al meu grup de recerca, el KMLG, des d'on vaig cofundar l'Ideai, que avui és un centre de recerca en IA de referència indiscutible; al Col·legi Oficial d'Enginyeria Informàtica de Catalunya, que avui dirigeixo, i des d'on fem créixer i valoritzar una professió massa críptica encara per a molts; a les comissions de dones, Dones Coeinf, Dones IACat, Dones Ideai, la de la Intercollegial, des d'on fem d'agents de canvi per a transformar una societat que fa set anys tenia només un cinc per cent de dones matriculades d'enginyeria informàtica de la FIB, i avui té vora un vint-i-cinc per cent.

Gràcies a les meves Núries, la Castell i la Carrera, que són la meua referència inestimable per a aquests afers. Deixeu-me compartir aquesta medalla amb tots els que heu format part d'aquest camí.

Jo vinc de província, i molt perifèrica. Vaig fer la carrera sense ordinador propi i amb una beca del *ministerio*. Amb una mare i àvia soles lluny d'aquí, no em vaig veure amb cor d'apuntar-me al carro de la mobilitat internacional.

M'agradaria avui reivindicar que ningú s'ha d'empetitir si no ho té fàcil, com tantes dones, per a fer estades internacionals. No cal. No anar a Oxford o a Stanford no impedeix avui dia, per a res, desenvolupar una sòlida carrera amb una xarxa internacional de primer nivell, com podeu veure. Fer fort el talent de casa per a exercir a casa hauria de ser una prioritat que ens alliberi, amb el temps, d'haver d'acabar comprant a fora tecnologies massa sovint fetes amb *alumni* nostres.

Felicito molt efusivament a la Federació d'Ateneus per tan merescudíssima distinció, i celebro les medalles pòstumes de Josep Gassó i Enric Morist. Em fa espe-

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Karina Gibert Oliveras,
a la Federació d'Ateneus
de Catalunya i,
a títol pòstum,
a Josep Gassó Espina
i Enric Morist Güell
29 d'octubre de 2025

cial il·lusió compartir acte amb vosaltres perquè amb tots tres hem tingut ocasió de col·laborar.

La mare, una dona excepcional, valenta, intel·ligent i visionària, quan gairebé ningú sabia què era la informàtica, em va dir: «Nena, això té futur. Et guanyaràs la vida molt millor que darrere el taulell, perquè ve un món de franquícies i de rebaixes on els comerciants no se'n sortiran gaire bé.» Va per tu, mare, per marxar massa d'hora; i jo encara t'enyoro cada dia. Per totes les renúncies que en silenci vas fer enviant la teva única filla a estudiar a cent cinquanta quilòmetres de tu quan els trens trigaven més de dues hores per a moure'ns, no hi havia mòbils, ni internet, sense mostrar mai l'enyorament, i amb aquell amor oceànic que només tenen les mares. Gràcies per tot el que m'has donat i tot el que he après de tu.

(Aplaudiments.)

(*El quartet de corda d'estudiants del Conservatori del Liceu interpreta un fragment de la «Marxa dels sacerdots», de La flauta màgica, de W. A. Mozart.*)

(Aplaudiments.)

Carles Prats (periodista)

Després d'aquestes notes de la «Marxa dels sacerdots», de *La flauta màgica*, de Mozart, és el torn de la Federació d'Ateneus de Catalunya.

La Federació d'Ateneus va néixer el 1983, amb una quinzena d'ateneus aleshores. Ara en són més de dos-cents i apleguen més de noranta mil persones associades. Unes entitats amb una història que es remunta a finals del segle XIX. Van néixer com a espais on la ciutadania organitzada treballava per a la pròpia ciutadania. Ja fa més de cent anys que oferien tota mena d'activitats culturals, de formació i per a donar qualitat de vida a les persones.

Els seus socis hi participaven, i hi participen a dia d'avui, de manera voluntària i altruista, per responsabilitat. Una ciutadania activa que estima el país. Una ciutadania que no espera que l'Administració faci les coses i pren la iniciativa. Arribaven i arriben allà on les institucions no arriben, oferint, per exemple –ja ho feien fa més de cent anys–, formació o les primeres mútues assistencials.

Els ateneus han estat bastions de la llengua i la cultura. Han creat biblioteques, han organitzat actes i han estat espais de resistència durant els períodes de repressió. Durant el franquisme, els ateneus obrers, els progressistes i els enfocats a la cultura, van ser espoliats, tancats o, en el millor dels casos, van haver de reduir la seva activitat.

La federació naixia després dels foscos anys de la dictadura, aplegant els ateneus obrers, orientats a donar ajuda social, per exemple, amb les mútues, formació, oci i esport. També hi havia, podríem dir, els més burgesos, intel·lectuals, encarats més cap a l'art i donar suport a la cultura i la llengua, en un moment en què les institucions no estaven fent la seva feina o no la podien fer prou bé. I, finalment, hi havia les entitats religioses, com centres parroquials.

La federació va néixer, doncs, per a recuperar, reivindicar i visibilitzar la tasca d'entitats centenàries. Aglutinava ateneus populars, cercles, orfeons, casals, casinos... En definitiva, espais de treball comunitari, cadascun amb la seva identitat i la seva idiosincràsia; no es poden replicar com ho fan les cafeteries de les grans cadenes.

Passada l'etapa de recuperació, ara la federació està creixent: 212 centres als Països Catalans i un, el casal català, a Madrid. Actualment, tal com han fet històricament, els ateneus continuen sent crucials per a la defensa i la difusió de la llengua, i s'enfronten a reptes com la davallada de l'ús social del català i la incorporació de la població nouvinguda a la cultura catalana.

Tenen la porta oberta a tothom. Són espais de trobada que permeten trencar la solitud no desitjada; reduïdes, podríem dir, de presencialitat davant d'un món cada cop més virtual. Dinamitzen la vida cultural, donen aixopluc a moltíssimes entitats

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Karina Gilbert Oliveras,
a la Federació d'Ateneus
de Catalunya i,
a títol pòstum,
a Josep Gassó Espina
i Enric Morist Güell
29 d'octubre de 2025

de la cultura popular del país. Ofereixen espais de reunió, exposició, assaig i actuació. Als ateneus de la federació hi tenen la casa, podríem dir, corals, colles de diables, geganters, esbarts... Molts hi coincideixen i s'enriqueixen mútuament.

Han contribuït i contribueixen a preservar la cultura popular quan les institucions no han fet, per exemple, els equipaments necessaris. La federació, perquè ho sàpiguen –segurament en són conscients–, té la xarxa professional de teatres més gran, amb més sales de Catalunya. Una xarxa amb capillaritat arreu del territori, decisiva per a la modernització i la cohesió de la societat catalana.

Són molt més que centres cívics on fas l'activitat i te'n vas, són espais de participació i de debat dels seus socis. En podríem dir «vivers» de democràcia, de compromís ciutadà, en un moment de ressorgiment de la intolerància i el feixisme.

La gestió es pot haver professionalitzat, però l'essència són els socis i sòcies voluntaris; el motor és el seu entusiasme i motivació, que els han mantingut vius més de cent anys. Han estat i són sensibles als canvis i necessitats socials. Segurament, la millor garantia de futur.

És moment ara perquè el molt honorable senyor Josep Rull i Andreu, president del Parlament de Catalunya, lliuri la Medalla d'Honor del Parlament, en la categoria d'or, al senyor Pep Morella Múrcia, president de la Federació d'Ateneus de Catalunya.

(Pausa. Aplaudiments.)

Pep Morella Múrcia (president de la Federació d'Ateneus de Catalunya)

Molt honorable president del Parlament de Catalunya, honorable conseller de Justícia de la Generalitat, membres de la Mesa, diputades i diputats, autoritats, guardonada, familiars dels guardonats. Avui és un dia molt important per a tots els que formem part de la Federació d'Ateneus de Catalunya. Rebre la Medalla d'Honor del Parlament és un honor que ens omple d'orgull, però sobretot de gratitud i de responsabilitat.

Entenem aquesta distinció com un reconeixement, no només al treball desenvolupat per la federació durant els seus més de quaranta anys d'activitat, sinó, molt especialment, a la tasca portada a terme pel conjunt d'ateneus del país, des dels seus inicis fins al dia d'avui. I per això aquesta medalla és una responsabilitat, perquè ens encoratja a seguir treballant amb el mateix entusiasme i rigor, a no abaixar la guàrdia en la nostra obstinada missió de construir una societat més justa, més culta i més solidària.

Totes les persones que des de cada racó del país actuen de motor dels ateneus, ja siguin directives, treballadores, voluntàries o sòcies, persones que mantenen viva la flama de l'associacionisme i de la cultura, s'enduen avui part d'aquesta medalla, perquè veritablement és seva.

Els ateneus són una comunitat viva, que des de fa més d'un segle treballa per a fer de la cultura una eina de transformació i de cohesió. Els ateneus han estat i continuen sent escoles de ciutadania, bressols d'iniciatives culturals i socials que han contribuït de manera decisiva a la construcció d'una Catalunya més oberta i més lliure.

Quan l'any 1983 va néixer la Federació d'Ateneus, ho va fer amb una clara voluntat de preservar, enfortir i projectar l'esperit d'aquelles entitats que des del segle XIX havien estat motor de progrés i de llibertat. Quaranta-dos anys després, podem dir amb orgull que aquell esperit continua viu. Avui, 213 ateneus federats continuen treballant amb constància i passió per a dinamitzar pobles i ciutats, promovent la cultura popular, la llengua catalana i el compromís cívic.

Els ateneus són un model de resiliència: han sabut adaptar-se als temps, evolucionar sense perdre l'essència. Malgrat que han patit guerres, dictadures i crisis, sempre han mantingut la seva porta oberta a la gent, com a espais on la comunitat es troba, on es promou la reflexió i el debat, i on les idees es converteixen en acció.

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Karina Gilbert Oliveras,
a la Federació d'Ateneus
de Catalunya i,
a títol pòstum,
a Josep Gassó Espina
i Enric Morist Güell
29 d'octubre de 2025

M'atreiria a dir que sense els ateneus, la vida cultural i associativa del nostre país seria molt diferent.

Per això, aquesta Medalla d'Honor és també un reconeixement a totes les persones que, de manera anònima, han fet possible aquest llegat: a aquelles que van fundar els primers ateneus en moments difícils, a les que durant dècades van mantenir l'impuls de la cultura en temps d'adversitat, i a les que avui, amb energia renovada, continuen oferint activitats, formació i espais de participació oberts a tothom. Totes elles han contribuït a que els nostres ateneus siguin molt més que edificis, esdevenint llars de cultura, d'amistat i de compromís.

Aquest guardó és, doncs, una mirada al passat, però, sobretot, una aposta pel futur. Els ateneus del segle XXI tenim nous reptes, com el d'incorporar noves formes de participació i fer de la cultura un instrument per a afrontar els grans desafiaments del nostre temps: la cohesió social, la igualtat d'oportunitats, la sostenibilitat, la inclusió digital, la convivència en la diversitat, entre d'altres.

El nostre objectiu és clar: continuar treballant perquè cada poble o barri de Catalunya pugui comptar amb, almenys, un espai on la gent es trobi, per a compartir, debatre i créixer junts. Continuar demostrant que l'associacionisme cultural és una de les millors expressions de la democràcia viva.

Per acabar, vull expressar el nostre agraïment més sincer al Parlament de Catalunya per aquest reconeixement. Gràcies, molt honorable president, per valorar la tasca de la federació i de tot el moviment ateneïsta. També vull donar les gràcies a tots els presidents que m'han precedit pel seu compromís amb els ateneus, la cultura i el país.

I també vull donar les gràcies a tots els qui, des de les institucions públiques, donen suport a les entitats culturals i a l'associacionisme, perquè sense aquest suport la cultura de base no seria possible. Perquè les comunitats fortes són les que saben cuidar els seus espais de trobada, de diàleg i d'aprenentatge mutu.

En aquest dia, que fa un any de la dana, vull aprofitar aquest moment per a expressar el nostre record i suport a totes les persones i societats musicals afectades. La seva capacitat de superació, juntament amb la força del poble i del voluntariat, és un exemple de compromís i esperança col·lectiva.

Amb aquest record rebem, doncs, aquesta Medalla d'Honor amb humilitat, gratitud i compromís, i la dediquem a tots aquells que abans i ara han cregut que des dels ateneus es pot fer una Catalunya millor.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

(El quartet de corda d'estudiants del Conservatori del Liceu interpreta un fragment de la «Marxa dels sacerdots», de La flauta màgica, de W. A. Mozart.)

(Aplaudiments.)

Carles Prats (periodista)

Arribem ara a un dels moments més emotius d'aquest acte: el lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, a títol pòstum, al senyor Josep Gassó Espina i a Enric Morist Güell.

Josep Gassó Espina va ser president de Fundesplai. Nasqué a Barcelona, el 1951, va morir amb setanta-tres anys el desembre de l'any passat. El Pepe –com el coneixia tothom– va començar estudiant economia, però va acabar llicenciant-se en pedagogia. Va convertir la seva vocació en la seva vida: l'educació en el lleure.

Als disset anys va deixar l'Eixample barceloní i feia més d'una hora de trajecte per a anar a treballar amb nanos a Bellvitge, nanos que no havien tingut ni l'amor ni les oportunitats que ell sí havia gaudit. «No hi havia equipaments, tot estava per fer», explicava fa uns anys en una entrevista. Tenia molt clar que si volia treballar per a la integració, ell mateix havia de ser el primer a integrar-se al barri, i es va posar mans a l'obra. Es va arromangar i va començar a fer de voluntari, formant i acompanyant

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Karina Gilbert Oliveras,
a la Federació d'Ateneus
de Catalunya i,
a títol pòstum,
a Josep Gassó Espina
i Enric Morist Güell
29 d'octubre de 2025

infants i joves. El Pepe es va abocar en cos i ànima a la transformació d'un barri especialment complex, una tasca que després va ampliar a altres barris desafavorits.

El 1969 va crear el Club Infantil Juvenil de Bellvitge. Poc després va aconseguir la complicitat dels ajuntaments democràtics. Prova d'això és l'estrena l'any 83 d'un edifici en un solar cedit per l'ajuntament. Va saber crear aliances i el 84 impulsa Movibaix, l'agrupació d'esplais del Baix Llobregat, amb el suport de la recentment recuperada Generalitat.

La seva acció social va culminar el 96 amb la creació de la Fundació Catalana de l'Esplai. Gassó va impulsar els esplais, les cases de colònies, l'educació ambiental, el treball en xarxa i amb les comunitats locals. Els seus col·laboradors parlen d'ell com un líder optimista, apassionat, inspirador i amb una gran visió estratègica.

El 2017 en una entrevista a *La Vanguardia* afirmava –aquestes eren les seves paraules–: «Jugant enmig de la natura, fent una marxa o parant taula tots els nens són iguals.» Estava convençut que només a través de l'educació es pot canviar el món. Va entendre el lleure com una perspectiva educativa, com una font d'igualtat i de transformació social. El Pepe creia fermament que «una infantesa feliç és igual a un ciutadà compromès» –són paraules seves.

Tenia la confiança que dins de qualsevol persona hi ha bondat i que cal donar-li l'oportunitat perquè la pugui expressar i construir una vida equilibrada i feliç. «Un nen és un tresor», assegurava.

Els seus amics diuen d'ell que era carismàtic i determinat; si volia una cosa l'aconseguia. Un gestor incansable, que si calia enviar un missatge a les quatre o les cinc del matí, doncs, ho feia. En definitiva, un líder que va saber sumar capacitats a la gran pinya que és Fundesplai.

Avui en dia Fundesplai està implantada arreu de Catalunya. L'any passat els seus programes van tenir més de 417.000 participants. És un projecte col·lectiu i de treball en xarxa amb entitats de la resta de l'Estat, països iberoamericans i europeus. Un treball col·laboratiu, molt representatiu de la manera de treballar del Pepe.

Aquest guardó, en certa manera, és també un reconeixement al treball col·lectiu i de col·laboració que va practicar. Ell pot reposar tranquil en un racó de la Costa Brava on passava tantes hores pescant i admirant la natura, perquè el seu llegat és més viu que mai. Fundesplai manté vius els seus valors quan deia que es pot construir un món més solidari, més humà i més sostenible a còpia de donar esperança i oportunitats.

El president del Parlament de Catalunya lliura la Medalla d'Honor, en categoria d'or, a Josep Gassó Espina, a títol pòstum. La recullen la seva companya, la senyora Anna Romeu Ripoll, i els seus fills, Mireia, Núria i Quim.

(Pausa. Aplaudiments.)

Anna Romeu Ripoll

Bona tarda, benvolguts president del Parlament, membres de la Mesa, autoritats, guardonats, família, amics i amigues, i membres de Fundesplai. Avui és un dia que ens omple el cor d'emoció i de gratitud. En nom de la família de Josep Gassó Espina i de totes les persones que van caminar al seu costat, vull expressar el nostre més sincer agraïment per aquest reconeixement tan profund i significatiu.

Rebre la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or, a títol pòstum, és molt més que un homenatge. És una declaració pública que la seva vida, la seva obra i els seus valors han deixat una empremta inesborrable en el país. És el reconeixement institucional a una trajectòria dedicada a l'educació, a la justícia social, a la sostenibilitat i al compromís comunitari.

El Pepe, tal com el coneixíem, va ser un home que va creure en les persones. Va creure en els infants i joves com a protagonistes del canvi. Va creure en l'educació en el lleure com a eina de transformació social i convivència. I va creure en el poder de les comunitats per a construir un món més just, més inclusiu i més sostenible.

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Karina Gilbert Oliveras,
a la Federació d'Ateneus
de Catalunya i,
a títol pòstum,
a Josep Gassó Espina
i Enric Morist Güell
29 d'octubre de 2025

Des del Club d'Esplai de Bellvitge, que ell va fundar, fins a la creació i consolidació de Fundesplai, el Pepe va sembrar valors, va construir xarxes, va generar oportunitats. Va ser un referent discret, però immens, sempre treballant en equip i buscant sinergies en altres persones. Un líder amb objectius molt clars, que no buscava protagonisme, sinó impacte. Parlava de canviar el món i ho feia dia rere dia, des de la proximitat, des de la coherència, des de la perseverança i des de l'amor.

La perseverança l'acompanyava a la feina però també a la seva vida... (*L'oradora s'emociona, aplaudiments.*) La perseverança l'acompanyava a la feina, però també a la seva vida personal, sempre perseguint objectius molt clars com omplir un cistell de bolets o pescar uns bons calamars, amb insistència fins a aconseguir-ho. Ell creia que les utopies són somnis que col·lectivament convertim en realitat, i aquesta idea impregnava tot el que feia, des de la creació d'entitats del tercer sector fins a la creació d'espais i equipaments dignes, sempre envoltats de natura i dissenyats sota criteris de sostenibilitat.

Aquest reconeixement ens emociona, però també ens interpel·la. Ens recorda que el seu llegat és viu; que les seves idees continuen inspirant projectes, persones i institucions; que la seva manera de fer continua sent un far per a tots aquells que treballen per una societat més equitativa, més solidària i més respectuosa amb el planeta.

El Pepe deia sovint, com abans ha expressat –gràcies–, que educar és sembrar futur, i això és el que va fer durant tota la seva vida: sembrar. Sembrar esperança, que era una paraula que a ell li agradava molt. Sembrar valors. Sembrar comunitat. I avui amb aquesta medalla el Parlament reconeix que aquell futur que ell va sembrar és també el futur que volem per a Catalunya.

Gràcies de tot cor per aquest homenatge. Gràcies per fer visible una trajectòria profundament transformadora. Gràcies per reconèixer que el tercer sector, l'educació en el lleure i el compromís social i ambiental són pilars essencials de la nostra societat.

Que aquest acte sigui també una crida a continuar el seu camí. A seguir educant, transformant i sembrant.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

(*El quartet de corda d'estudiants del Conservatori del Liceu interpreta un fragment de la «Marxa dels sacerdots», de La flauta màgica, de W. A. Mozart.*)

(*Aplaudiments.*)

Carles Prats (periodista)

Preparant aquest acte i parlant amb en Roger Civit, el director de la Taula d'Entitats del Tercer Sector em recordava unes paraules d'Isaac Newton. Deia: «Si he pogut veure-hi més enllà que els altres és perquè he estat dempeus sobre les espatlles de gegants.» Newton es referia a Copèrnic, Kepler i Galileu.

En el cas del tercer sector social, si avui som on som és gràcies a la feina de gegants com en Pepe Gassó i com l'Enric Morist. Han construït el tercer sector com el coneixem avui. Han estat imprescindibles en la construcció de l'estat del benestar que tenim, des d'àmbits ben diferents. En Pepe, com hem explicat abans, des de la cohesió social, treballant amb la infància i des del lleure; l'Enric en la defensa dels drets humans.

Enric Morist Güell va néixer a Igualada, l'octubre de l'any 65. Hauria fet seixanta anys la setmana passada. També des de ben jove es va implicar socialment. La Creu Roja va ser la seva escola. Els primers passos els va fer acompanyant el seu pare, Jordi Morist, a la Creu Roja de l'Anoia. Allà es va impregnar de l'esperit de voluntariat i compromís a través del servei a les persones, segons l'actual president de Creu Roja Catalunya, en Josep Quitet.

Enric Morist va ser director voluntari de la Creu Roja Joventut Catalunya i va impulsar la seva transformació cap a un model més participatiu i social. Durant vint anys va ser el coordinador de Creu Roja Catalunya.

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Karina Gilbert Oliveras,
a la Federació d'Ateneus
de Catalunya i,
a títol pòstum,
a Josep Gassó Espina
i Enric Morist Güell
29 d'octubre de 2025

Tot i que és una entitat amb més de cent cinquanta anys d'història al nostre país, la Creu Roja moderna no s'entén sense ell. Va ser l'artífex de convertir-la en una entitat preparada per a moments excepcionals. Sempre a punt i amb capacitat per arribar a tot arreu: ja fos per a respondre a un huracà, com el Gloria; desastres naturals; una pandèmia, com la covid, o una crisi de migrants, com la d'Ucraïna.

Precisament, les guerres i els seus efectes l'havien marcat des de jove. Ho va experimentar de primera mà quan va anar a la guerra de Bòsnia, un conflicte que el va tocar profundament a nivell personal. Va modular la seva trajectòria professional, i també familiar.

La Creu Roja i els Balcans li van forjar un esperit de superació, van refermar el seu compromís amb els valors de la integració, la lluita contra la pobresa, l'exclusió i les desigualtats. En definitiva, la defensa dels drets humans, la dignitat i —aquí un cop més aquesta tarda— les oportunitats per a tothom.

Justament amb aquests valors com a brúixola va treballar a la Taula del Tercer Sector Social a Catalunya durant els gairebé vint-i-dos anys que hi va estar vinculat. Primer, com a vicepresident, i l'última etapa com a president, abans de la seva sobtada mort.

L'Enric era una persona amb un gran carisma i capacitat de generar aliances i consensos. Mostra d'això és el ple absolut en l' emotiu homenatge que se li va fer la setmana passada al Paranimf de l'Escola Industrial de la Diputació de Barcelona, davant de 450 persones —segurament, moltes de vostès hi van ser.

Era un home generós, i aquí em permetran que els parli en primera persona, per experiència pròpia, com a president de la Fundació Coravant, de cardiopaties. Quan li demanaves un consell o un cop de mà te'l donava.

Era un gran defensor de les entitats socials i la seva força per a transformar la societat. En Xavier Trabado, l'actual president de la Taula d'Entitats del Tercer Sector, ens recordava la setmana passada en aquest acte d'homenatge al qual ens referíem que l'Enric defensava que les entitats socials són i fan servei públic. Reivindicava que cal enfortir els drets i dignificar els serveis socials. D'aquí la importància que aquest Parlament aprovi finalment la llei del tercer sector; seria, sens dubte, el millor reconeixement que li podríem fer.

I deixeu-me acabar amb unes paraules seves en una de les seves últimes entrevistes, al *Cafè d'idees*, amb la Gemma Nierga, a Televisió Espanyola. Ens entronquen amb els altres guardonats avui en defensa d'una societat lliure de l'odi, el feixisme i l'exclusió, una societat on prevalgui la integració i la igualtat d'oportunitats. Deia: «La pobresa té cara de dona migrant. La majoria de les persones migrants aporten més riquesa que despesa.» I ens alertava: «El vint-i-cinc per cent dels ciutadans de Catalunya estan en risc de pobresa o exclusió social. Són dades que no milloren i són estructurals.»

També ens alertava que tothom en algun moment o altre de la vida pot trobar-se en una situació de vulnerabilitat i que el més important és tenir algú que senzillament t'escolti i t'acompanyi. És el que feia l'Enric, també des de la Fundació Ajuda i Esperança, per a combatre la soledat no desitjada, la gran pandèmia del segle XXI.

Tot seguit, el molt honorable president del Parlament lliurarà la Medalla d'Honor, en la categoria d'or, al senyor Enric Morist Güell, a títol pòstum. La recullen la seva companya, la senyora Elisa Martínez Collado, i els seus fills Èric i Kenan.

(Pausa. Aplaudiments.)

Elisa Martínez Collado

Bona tarda. Moltes gràcies per aquest reconeixement a l'Enric. Ell estaria, primer, sorprès; després, molt agraït i molt content, emocionat, i aquesta medalla suposaria un gran honor per a ell.

Què és el que més es troba a faltar de l'Enric? Doncs la seva energia positiva, la seva valentia davant la vida, el seu sentit de l'humor —no sempre políticament correcte—, la seva capacitat d'estima immensa i sobretot, sobretot la seva convicció.

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Karina Gibert Oliveras,
a la Federació d'Ateneus
de Catalunya i,
a títol pòstum,
a Josep Gassó Espina
i Enric Morist Güell
29 d'octubre de 2025

La convicció de que les persones són bones de per si, i després passen coses. La convicció de que totes les persones hem de ser tractades amb dignitat i amb humanitat; al final, som persones tractant amb persones. La convicció de que tothom mereix una oportunitat; a les nostres mans està aprofitar-la o no. I la convicció de que les coses poden canviar, poden ser millors, depèn de nosaltres.

Ell deia: «Cada dia també passen coses positives, no només negatives. I cada dia hi ha un petit miracle. Depèn de les nostres decisions i de les nostres actuacions.»

Així que la millor manera de retre homenatge a l'Enric és que no oblidem la seva convicció ni la seva fe en la humanitat, per difícil que sembli.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

(Maria Teresa Agustí, de l'Esbart Ciutat Comtal, i Ferran Martínez, acordió, interpreten un ball d'homenatge.)

(Aplaudiments.)

Carles Prats (periodista)

Hem presenciat el ball d'homenatge, a càrrec de Maria Teresa Agustí, de l'Esbart Ciutat Comtal, i Ferran Martínez, acordió, que el Parlament de Catalunya ha volgut oferir com a homenatge a les persones distingides amb la Medalla d'Honor d'enguany. Aquesta peça cerimonial, creada el 2009 per Jaume Arnella i Joan Serra, combina la inspiració de l'*aurresku* basc amb el llenguatge de la dansa tradicional catalana.

Hem arribat al final. Demanem al molt honorable senyor Josep Rull i Andreu, president del Parlament, que clogui l'acte.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies. Bon vespre a tots i a totes. En primer terme, deixin-me fer les salutacions institucionals. Senyora Raquel Sans, vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament; senyor David Pérez, vicepresident segon; senyora Glòria Freixa, diputada i secretària primera; honorable senyor Juli Fernández, diputat i secretari segon; senyora Rosa Maria Ibarra, diputada i secretària tercera; senyora Judit Alcalá, diputada i secretària quarta. Membres de la mesa del Parlament, diputades i diputats del Parlament de Catalunya, amb els presidents i els portaveus dels diversos grups parlamentaris al davant. Honorable senyor Ramon Espadaler, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica; presidents Benach, Forcadell, Borràs, Erra, gràcies per ser aquí amb les medalles d'or pròpies de la presidència del Parlament. Conseller Jordi Turull. Molt honorable president José Montilla, excel·lentíssima senyora Lluïsa Moret Sabidó.

I els importants avui, doctora Karina Gibert; senyor Pep Morella, president de la Federació d'Ateneus de Catalunya; familiars del senyor Josep Gassó –Anna, Mireia, Núria, Quim–, i familiars del senyor Enric Morist –Elisa, Èric i Kenan.

Senyores i senyors, aquest acte és un acte d'una emotivitat excepcional, extrema, ja ho han vist, se n'han adonat. Els vull donar la benvinguda a la seu de la sobirania nacional de Catalunya en motiu d'aquest acte, aquest acte rellevant, aquest acte transcendent.

Abans de començar, permetin-me, tanmateix, que tingui un record per a les 229 víctimes de la dana al País Valencià de fa poc més d'un any, atès que, com es deia al principi, en aquests moments s'està fent un funeral a la ciutat de València.

Un any més, des de l'any 2000, ens reunim en aquesta sala per a homenatjar aquelles persones, entitats o institucions que són mereixedores de reconeixements especials per al conjunt de catalans i catalanes. És cert que el que fem avui ho fan en termes diferents d'altres nacions al món, però això no li resta transcendència, perquè es tracta d'una pulsio noble i universal que necessita ser expressada amb tota la solemnitat i tota la litúrgia. I nosaltres, els catalans i les catalanes, no en som l'excepció, no en volem ser l'excepció.

Les nacions es defineixen per la seva llengua, per la seva cultura, per les seves institucions, per allò tangible, i també per allò intangible, els valors, les actituds i, òbviament, per una comunitat humana que reivindica el que és i la seva voluntat de continuar essent en el futur. Però les nacions també es defineixen per allò que han fet al llarg de la seva història i per tot allò que els genera orgull col·lectiu, per l'acció de governs, pel compromís de persones i institucions, per l'obra extraordinària de ciutadans concrets i d'un teixit social ric i desbordant.

Perquè qualsevol està cridat a poder transcendir, i avui justament fem un acte de reconeixement a aquestes persones i institucions que han decidit transcendir, des del convenciment, des dels valors, amb passió, amb força de voluntat i amb aquell esperit inconformista que sempre ens ha caracteritzat col·lectivament.

Soc de l'opinió que si ens preguntem pels nostres referents això sempre ens ajudarà a saber com ens definim com a poble i com ens presentem davant del món. I en fer-nos aquesta pregunta sobre els nostres referents sabrem, a més a més, què posem en valor, quins atributs lloem i a què volem aspirar col·lectivament.

Les medalles d'honor del Parlament volen contribuir a identificar aquells actors individuals i col·lectius que són un orgull per a la nació, que són el nostre orgull nacional. Les glosses les ha plantejades de manera brillant Carles Prats i justifiquen el perquè d'aquestes medalles concedides per unanimitat per la Mesa del Parlament.

Però fixin-se que hi ha dos elements que fan de fil roig d'aquestes quatre realitats: una institució i tres persones extraordinàries. L'un és aquest batec propi d'aquest moviment que transcendeix, aquest moviment que n'hem dit «el catalanisme» en el sentit més ampli. I segon, l'humanisme, l'estima concreta a les persones concretes que són les que constitueixen la nació.

Amb relació als ateneus, imaginin-se quan comencen a créixer aquells ateneus, a crear-se aquells ateneus a finals del segle XIX, de la mà de gent excepcional, extraordinària, de gent que volia trencar una determinada tendència de deixar una part de la societat arraconada perquè no podia tenir accés a la cultura i perquè quedaven exclosos d'aquesta escola de ciutadania que són els ateneus.

Anselm Clavé va ser justament un dels artífexs rellevants per a crear aquella xarxa incipient d'ateneus, d'ateneus populars. Deixin-me citar unes paraules –i no me'n cansaria mai de recordar aquestes paraules d'Anselm Clavé–, perquè en aquests moments poden semblar naïfs, poden semblar innocents, però tenen una càrrega en el fons que fa que siguin rotundament actuals i que esdevinguin perennes, i que ens acreditin quina mena de nació volem ser.

Anselm Clavé deia: «Instruiu-vos i sereu lliures, associeu-vos i sereu forts, es-timeu-vos i sereu feliços.» La instrucció, l'accés a la cultura, l'accés a l'educació –com deia Mandela, l'eina més poderosa per a transformar el món. L'associació, associar-se, fer coses, oferir serveis; abans eren els ateneus, ara és el tercer sector social en aquest país, i continuen essent-ho els ateneus. I en darrera instància, l'amor: i aquest no és un mot que ens hagi d'avergonyir solemnitzar-lo en les institucions públiques, perquè és el batec més poderós que fa que les societats es desequilibrin en positiu –en positiu.

La Federació d'Ateneus respon a això, no només des del vigor d'unes arrels molt pregones, sinó amb aquesta capacitat d'actualitzar-se permanentment, aquesta porta d'entrada a la ciutadania. Els ateneus fan possible aquell ideal de Paco Candel, de «Catalunya, un sol poble», d'un país que no pregunta a la gent d'on ve, sinó on volem arribar plegats, en progrés, en justícia i en benestar. És la feina extraordinària que fan els ateneus avui a Catalunya, de cohesionar-nos extraordinàriament, d'afaiçonar un pronom que és excepcionalment poderós, que és la primera persona del plural, el «nosaltres».

Fixin-se que, en les biografies que hem reconegut avui, quan les segueixes amb detall, tant Enric Morist, com Pepe Gassó, com la doctora Karina Gibert, la primera persona del singular l'utilitzaven molt poc, el «jo», i s'abocaven a construir de ma-

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Karina Gibert Oliveras,
a la Federació d'Ateneus
de Catalunya i,
a títol pòstum,
a Josep Gassó Espina
i Enric Morist Güell
29 d'octubre de 2025

nera infatigable un «nosaltres» integrador, robust, que ens feia ser, que ens fa ser, nació. Els ateneus, aquesta força inspiradora.

Però també, de la mà d'aquest catalanisme humanista, en ve la capacitat d'entendre quines són les palanques que mouen el món, què és allò que transforma el món. Sempre des d'aquest país s'han mirat quins són aquests elements que canviaran la humanitat i també ens interpellen directament.

I per això, avui, un dels grans elements disruptius, justament, és la intel·ligència artificial que eclosiona, aquesta tecnologia disruptiva que planteja reptes de calat des d'un punt de vista de regulació, de supervisió, però sobretot des d'un punt de vista ètic. I a Catalunya tenim la fortuna no de disposar de testimonis, de fedataris, de notaris o notàries, en el millor sentit del terme, sinó d'actors que excel·leixen, que es comprometen, que lideren, des d'aquesta càrrega d'humanitat potentíssima, des de l'aproximació a la tecnologia amb ulls de dona.

La intel·ligència artificial pot canviar el món, en positiu o en negatiu; dependrà de qui la governa i de quin esperit hi hagi al darrere. La primera vegada que vaig poder escoltar la doctora Gibert em va impressionar justament per aquest optimisme, perquè era un doll d'esperança i un doll de determinació i de fermesa.

Mai la humanitat no havia tingut tantes eines per a destruir-se a ella mateixa, però mai la humanitat no ha generat tantes eines per a salvar-se d'ella mateixa. La diferència rau justament en persones com la doctora Gibert, i aquest Parlament així ho ha volgut reconèixer.

I parlava de catalanisme, de «Catalunya, un sol poble» i d'humanitat. I aquests són els elements, aquests intangibles, que van caracteritzar les vides lluminoses de Pepe Gassó i d'Enric Morist, que eren sembradors d'esperança col·lectiva, militants d'esperança. Perquè per a ells dos hi havia un element incontrovertible, innegociable, que és la dignitat de la persona humana. Lluitaven radicalment contra els clíxés, que són profundament deshumanitzadors i que en aquests moments ens estan tenallant, quan deixen d'haver-hi persones concretes i passem a parlar de categories amb éssers amorfs als quals se'ls atribueixen característiques terribles simplement per a sembrar la por i l'odi.

I Pepe Gassó i Enric Morist s'hi van revelar. El que compta és la persona concreta, perquè la nació és integrada per les persones concretes, pels homes i les dones, pels infants. I davant de la pobresa infantil es revelaven, davant de la marginació s'hi revelaven, davant de la xenofòbia hi lluitaven activament, donant un exemple vigorós.

Aquestes han estat biografies excepcionals. I avui, lliurant-los aquesta medalla, a títol pòstum, el Parlament de Catalunya, de manera modesta, intenta explicar-nos a nosaltres mateixos quina mena de nació volem ser. I volem ser la nació de Pepe Gassó, la nació d'Enric Morist, des d'aquesta perspectiva: la nació dels recollidors de petxines. I m'explicaré.

Ahir era amb el secretari segon fent una recepció al món del pubillatge, i els explicava, als joves i als infants, que avui faríem aquest acte. I els parlava d'una faula que vaig sentir una vegada, que és una faula bonica i que em recorda justament Pepe Gassó i Enric Morist.

Imaginín-se una platja immensa, llarguíssima, quilomètrica. Hi ha hagut un temporal, hi ha hagut una tempesta, i el mar ha portat a la platja milers i milers i milers de petxines vives. I a la llunyania hi ha una persona, una persona cínica, que està mirant el que passa en aquella platja. I s'adona que ben lluny hi ha un home o una dona –jo m'imagino el Pepe, m'imagino l'Enric– que va fent un moviment repetitiu, reiteratiu. I aquesta persona cínica s'acosta i s'adona de què fan exactament: aquella persona, el Pepe, l'Enric, està ajupint-se, recollint petxina a petxina i tornant-la al mar. La persona cínica s'hi acosta i li diu: «Però què fa, vostè?» Diu: «Que no ho veu? Estic tornant les petxines al mar.» Diu: «Però si n'hi ha moltíssimes, n'hi ha milers. Que no s'adona que no és important això que fa vostè?» «Per a cadascuna d'aquestes

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Karina Gilbert Oliveras,
a la Federació d'Ateneus
de Catalunya i,
a títol pòstum,
a Josep Gassó Espina
i Enric Morist Güell
29 d'octubre de 2025

petxines que torno al mar, per a ella sí que és important.» Aquesta és la diferència absoluta, aquesta voluntat de pensar en cada persona concreta.

Però Pepe Gassó i Enric Morist no es van quedar aquí. Què van fer? Van fer que no només fossin ells els que recollien les petxines, sinó que hi hagués una xarxa de solidaritat infinita –i això és l'estat del benestar– que s'abocava a tornar a mar cadascuna d'aquestes petxines.

En un país o en una nació on mai ningú no sigui invisible. El dia que perdem això, aquesta capacitat de conrear horitzons d'esperança col·lectiva, aquell dia la nostra viabilitat i el nostre sentit com a nació perdrà tota la seva força i tota la seva vigència.

Acabo, simplement, amb el resum d'allò que hem fet avui..., i com que he desenredat els papers ara no els trobo. (*Rialles.*) Ja els he trobat.

Hem atorgat, per tant, quatre medalles d'honor a persones i a una entitat amb trajectòries ben diferents i en àmbits d'intervenció també diferents, però que comparteixen un mateix denominador, aquest mateix denominador: l'impuls per a transformar i millorar qualitativament, humanament, el nostre país. Tots els guardonats han contribuït a empènyer el nostre país, Catalunya, en la direcció correcta, en la bona direcció.

A través d'aquestes medalles d'honor hem volgut explicar històries inspiradores de ciutadans i de societat civil que amb el seu testimoni i amb el seu dia a dia han impactat positivament en la vertebració i en la cohesió social de la nació catalana. Unes històries que avui elevem, les enaltim, per tal que des d'avui mateix formin part del nostre imaginari col·lectiu i, per extensió, del nostre patrimoni immaterial com a nació. Vostès ja són patrimoni d'aquesta petita nació del sud d'Europa.

I acabo amb una última referència. La repeteixo insistentment, però de vegades val la pena repetir per a poder connectar. I citaré les paraules d'una persona que va recollir justament una d'aquestes medalles d'honor, la que va ser presidenta d'Òmnium Cultural, Muriel Casals, que aquí, en aquesta mateixa sala, recollia aquesta Medalla d'Honor. I Muriel Casals té aquella frase tan bonica amb què ens va obsequiar, que deia: «No som aquí per a buscar un somni, nosaltres som el somni.»

Quan una nació és capaç de veure's a ella mateixa en aquests termes és una nació simplement imparable, una nació que val la pena. Vostès avui formen part activament d'aquest somni col·lectiu que és Catalunya, el seu present i el seu futur.

Moltíssimes gràcies i enhorabona.

(*El quartet de corda i el quartet vocal d'estudiants del Conservatori del Liceu interpreten Els Segadors.*)

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)